

ת"פ 50597/10/20 - מדינת ישראל נגד ערן ירושלמי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 50597-10-20 מדינת ישראל נ' ירושלמי
לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המאשימה: מדינת ישראל

- נגד -
הנאשם: ערן ירושלמי

הכרעת דין

1. הנאשם הואשם, במסגרת כתב אישום שהוגש ביום 11.10.2020, בעבירות איומים ותקיפה, בהתאמה: עבירות לפי סעיפים 192 ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1973 (להלן: החוק; חוק העונשין).
על פי עובדות כתב האישום ביום 6.9.2019 הגיע א', המתלונן, לחוף שרתון בתל-אביב, ברכבו, יחד עם בנו, כבן שש שנים, הסובל מנכות. המאבטח לא אפשר למתלונן להיכנס למקום, שכן לא הציג תו חניית נכה וסרב להתפנות וכתוצאה מכך נוצר במקום פקק-תנועה. בנסיבות אלו, ניגש הנאשם לרכב המתלונן, הכניס ראשו מבעד לחלון ואיים על המתלונן שלא כדין בפגיעה בגופו, באמרו: "אני ארצח אותך ואת הבן שלך, אני אזיין אותך ואותו" על מנת להפחידו. באותן הנסיבות תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן בכך שהכה בפניו במכות אגרופ, וזאת בפני בנו.
2. ביום 16.11.2021 כפר הנאשם, באמצעות באת-כוחו, בעובדות כתב האישום והכחיש כי תקף את המתלונן או איים עליו. לטענתו, המתלונן חסם כניסת כלי רכב, לרבות כלי רכב של אנשים הסובלים מנכות, סרב להתפנות, על-אף צעקותיהם, ואף "דיבר בצורה לא יפה". עוד ציין, כי לא תקף את המתלונן, אלא רק שלף את מפתחות רכבו "כדי לזרז את ההליך ולגרום לו להתפנות מהמקום".
3. בימים 1.5.2022 ו-9.5.2022 נשמעו ראיות הצדדים. מטעם התביעה העידו המתלונן, א.א. - עד ראיה לאירוע, יעל בן אלי, שוטרת שהגיעה לזירת האירוע ושקד עמר, חוקרת שטיפלה בתיק. מטעם ההגנה העיד הנאשם. הצדדים הגישו בהסכמה מסמכים רבים, לרבות תקליטור מצלמות הגוף מטעם השוטרת בן אלי, שסומן ת/4 (להלן: הסרטון או ת/4). סיכומי הצדדים נשמעו ביום 15.6.2022.
4. שקלתי העדויות שנשמעו לפני, ונתתי דעתי לעובדת היכרותם של המתלונן ו-א.א. על יסוד שתי עדויות אלו, החיזוק שנמצא להן בתיעוד מצלמות הגוף של השוטרת בן אלי, ונתונים נוספים אליהם אדרש, תוך שאני דוחה את גרסת הנאשם, אותה מצאתי בלתי-מהימנה, קמה תשתית ראייתית עובדתית ממנה ניתן להסיק במידה הנדרשת בפלילים, את אשמת הנאשם, הן בנוגע לעבירת האיומים, הן בנוגע לעבירת התקיפה.
5. עם זאת, לא הובאו ראיות להוכחת האמור בסעיף 3 לכתב האישום ולפיו איים הנאשם גם כי ירצח את בן המתלונן או "יזיין אותו". מאמירות אלו, בניגוד ליתר האמירות המצוינות בכתב האישום שהופנו למתלונן עצמו, מזוכה הנאשם.

6. להלן, יובאו הטעמים בבסיס קביעותי שלעיל.

סקירת גרסאות עדי הצדדים

גרסאות המתלון

בבית המשפט

7. המתלון העיד ביום 1.5.2022 (עמ' 5-12 לפרוטוקול הדין; ככל שלא יאמר אחרת ההפניות הן לפרוטוקול הדין, ש.ב.). לגרסתו, הגיע למקום עם בנו, הסובל מנכות. אציין, כי במהלך המשפט התברר כי בפתח אותו חניון המוזכר בכתב האישום מוצב שער, ואנשים המחזיקים בתעודת נכה יכולים להיכנס דרכו, ולהגיע בסמוך לחוף הים. לדברי המתלון, תעודת הנכות "נפלה לדשבורד" והוא לא יכול היה להציגה לשומר ולקבל אישור כניסה לחניון. השומר לא הסכים "בשום אופן" לאפשר כניסתו והמתלון השיב: "אין בעיה, אני אחכה פה עד שמישהו יבוא לצאת. אתה לא רוצה תזמין משטרה". השומר הגיב כי לא ייתן לאף אחד לצאת ואז "הצטברו 15 מכוניות עד שפתאום מהצד עקפה מרצדס שחורה ויצא ממנה בחור... זה שיושב פה".

8. לדברי המתלון, הנאשם ניגש לרכב, ו"בתמימותי פתחתי לו את החלון... חשבתי שמדובר באדם נורמטיבי". הנאשם אמר לו: "למה אתה לא נותן לי לצאת, למה אתה חוסם את החניה?" והמתלון השיב כי השומר הוא זה החוסם: "בשניה הזאת משהו כנראה עבר עליו. הוא התחיל לצרוח עלי אני אהרוג אותך, אני ארצח אותך, אני אזיין אותך, בתוספת לשניים או שלושה אגרופים, תוך כדי כך חטפתי סחרחורת לא יודע אם זה שניים או שלושה. הוא הכניס את היד לרכב, לקח לי את המפתחות וניסה לזרוק אותם לאתר בניה סמוך והם נתקעו ברכב. מישהו הלך להביא לי את המפתחות ובאותו רגע התקשרתי למשטרה. הגיעה שוטרת נחמדה... וזהו היו המון עדי ראיה מסביב שהשאירו לי מספרי טלפון ונתתי הכל למשטרה... הוא נתן לי אגרופים של מתאגרף לא איזה סטירונט". המתלון סיפר כי במהלך כל האירוע היה בנו חגור מאחור.

9. בחקירתו הנגדית, עמד המתלון על כך שלא הוא האחראי לחסימה, אלא השומר: "ברגע שהשומר מרים את השער אפשר להיכנס ולצאת בו זמנית בקלות רבה", שכן הפתח "רחב דיו". השומר, לטענתו: "פחד שברגע שיתן לאנשים לצאת אני אכנס". לדבריו, עמד שם בערך 5-7 דקות (בהמשך ציין כי עמד "עשר דקות - רבע שעה אני לא בטוח" ובמסגרת זמן זו לא עמדו כלי רכב מאחוריו, אך "בהחלט כ-15-20 רכבים המתינו... לצאת"). המתלון הכחיש כי נגשו אליו אנשים רבים וביקשו שיוזז, ושחלקם אף "ניערו את הרכב". לדבריו, מלבד הנאשם, פנתה אליו רק אישה אחת, שלאחר שהסביר לה מצב הדברים, השתכנעה בצדקתו. שוטרת, שהגיעה למקום דיברה עם השומר, ואז נכנס למגרש החניה. המתלון הכחיש כי השומר הוא שהזמין את המשטרה וחזר על כך שהוא זה שהזמינה: "למיטב זכרוני, אחרי שקבלתי מהאדון את האגרופים, את האיומים". המתלון אף ציין כי אינו זוכר האם השומר אמר לו כי הוא זה שהזמין המשטרה.

10. המתלון שב ותיאר את האירוע מושא כתב האישום. לדבריו, הנאשם, שביקש לצאת: "סימן לי לפתוח את החלון. חשבתי שמדובר בבן תרבות אז פתחתי את החלון לדבר איתו כמו האישה שנגשה אלי כמה דקות קודם והוא אמר לי תעוף מפה אנחנו לא יכולים לצאת... ומפה זה הפך לאיזשהו סרט אימה של קללות, צרחות, איומים, אגרופים". המתלון עמד על כך שאחרים "ראו את זה. בהחלט ראו את האגרופים, את המכות, את האיומים פחות שמעו". ובהמשך: "כשאדם אומר לי אני אזיין אותך או אני ארצח אותך אז אני לא יודע להתייחס לזה בתור איומים או בתור אדם שדעתו השתבשה עליו. אני לא חשבתי שהוא ילך הביתה ויביא אקדח וירה בי אבל כשזה מצטרף לאגרופים אחר כך זה כן מראה על מצבו הנפשי של הנאשם. אני לא יודע אם אנשים שמעו את הקללות. אני משער שכן. נגשו אלי מספר אנשים אחר כך ביניהם הקב"ט, יש שם מלון... בסמוך. הוא נתן לי את המספר שלו ואמר כל דבר שיעזור". עוד לדבריו, בהמשך, ניסה הנאשם לברוח. למסקנה זו הגיע כי ראה אותו נוסע "ברורס. כנראה חשב שיש עוד יציאה מהצד השני... הוא נאלץ לחזור למקום הפשע".

11. המתלון שלל האפשרות כי הנאשם נטל את מפתחות רכבו כדי שלא יוכל לעזוב את המקום עד להגעת המשטרה: "שקר וכזב. הוא ניסה לזרוק אותם במהלך הטירוף שלו לאתר בניה סמוך... אממה המפתחות נתקעו בגדר של אתר בניה. אני לא חושב שהוא פחד שאני אברח משם. לא יצאתי, לא עשיתי כלום, לא הייתה לו סיבה לחשוב שאני הולך לזוז משם".

12. לשאלת באת-כח הנאשם ציין המתלונן כי הנאשם הכה אותו בלחיו השמאלית, הקרובה לחלון הרכב, מכה שלא הותירה סימנים: "מה שכן במהלך השבת היה לי סחרחורת", ובצאת השבת ניגש להיבדק. המתלונן השיב, לשאלת הסנגורית בנוגע להתכנות אי-הותרת סימנים על פניו ממכות הנאשם שהוא, להגדרתה: "בחור גדול, לא קטן", כי הנאשם אכן "גדול ואלים", אך "זה מה שקרה. זו הייתה המציאות. זה משעשע לחשוב שיש בן אדם בעולם שהחלטתי להעליל עליו שנתן לי אגרופים. אני בן 41 זה לא קרה לי אף פעם בהיסטוריה. אף אחד לא האשים אותי באלימות. אני לא האשמת את אף אחד באלימות. זה בן אדם בריון ואלים".

13. כשנתבקש להציג את האישור מבית החולים, ציין כי אינו ברשותו ואף אחד לא ביקש אותו ממנו. כשעומת עם הטענה כי מחומר החקירה עולה כי נתבקש, מספר פעמים, להציג אישור רפואי, השיב: "עברו כמה חודשים מאז והמסמך אני לא זכרתי איפה הוא. זה היה אצל עורך הדין שלי... שלא היה בארץ. זה היה הליך אזרחי בלבד. זה היה נראה סחבת כזאת שזה לא מעניין אף אחד. בגלל זה לא טרחתי לשלוח את הבדיקה מבית החולים. אם העורכת הדין רוצה שאביא אני אשלח את זה עוד השבוע... אני מוכן להתחייב לשלוח אותו תוך 24 עד 48 שעות אם זה כזה דחוף..."

14. עוד ציין כי אינו זוכר האם במהלך האירוע אמר לנאשם כי יגיש נגדו תביעה והוסיף כי אף שפנה לעורך דין לשם הגשתה, אינו סבור כי הליך משפטי החל להתנהל.

15. המתלונן העיד כי אינו זוכר אם הרכיב משקפיים או נעזר בעדשות מגע, אף כי בדרך כלל "כשאני הולך לים או לבריכה אני מרכיב עדשות". כשהוטח בו כי עולה מחומר הראיות כי אכן הרכיב משקפיים חזר על תשובתו לפיה הוא אינו זוכר זאת: "עבר מהאירוע כמה שנים ואני באמת לא זוכר..."

16. המתלונן הכחיש כי קילל את הנאשם ואמר שהוא "מלשן" שהזעיק את המשטרה וציין כי אינו זוכר מה אמר לשוטרת שהגיעה למקום: "היות והייתי בטרומה, לא חטפתי אגרופים כאלה בחיים. יכול להיות שלא מסרתי הכל במלואו. אני ממש לא זוכר... אירוע מלפני... שלוש שנים... בחקירה... כבר מסרתי את כל האירוע בצורה מסודרת".

17. אשר לעד הראיה, א.א, מסר כי למדו ביחד בחטיבת הביניים. הקשר ניתק ואז התחדש ומספר ימים לפני העדות, התקשר אליו א.א ואמר כי הודיעו לו שהוא צריך לבוא ולהעיד: "אמרתי לו שלא צריך, אם הוא מפחד, שלא יבוא". את העד ראה במקום, אך הוא אינו זוכר אם דיברו: "הוא ניגש אלי לשאול האם הכל בסדר ואם אני צריך מים. אני לא זוכר בפרוטרוט". לדבריו, מדובר במקום מפגש קבוע בימי שישי, אליו מגיעים חברים נוספים רבים. כן ציין כי אינו זוכר האם א.א. נשאר עמו עד תום האירוע ולשאלתו, ענה כי לא ידע מלכתחילה על שהות א.א. במקום.

18. המתלונן, בתשובה לשאלות בית המשפט, פירט על מצבו של הילד ומסר כי "בתור אבא" הוא חושב כי הילד מבין את המתרחש סביבו: "אז באותו מקרה הוא התחיל לבכות באוטו ולא הצליח להירגע. אני רוצה אגב לומר שאותו מקרה אם זה היה אני והנאשם, למרות שהוא חצה את הגבול במאה קילומטר, זו לא היתה סטירה כמו שהבהרתי, אני מאמין שהייתי מוצא מקום בלב לדלג הלאה ולהמשיך. כמו שאמרתי לא מתתי בעקבות האירוע זה אבל בעקבות זה שהילד שלי היה שם וסבל מזה הוא היה מתעורר בלילות בעקבות האירוע הזה, חשבתי שיש לי עניין להמשיך עם ההליך הזה כדי שהאדון הנכבד ילמד מזה אחת ולתמיד". כשנשאל על ידי ההגנה, מדוע, אם ילדו נפגע במהלך האירוע, לא נסע מהמקום, השיב: "מה שאת אומרת פעם הבאה תסע כדי לא לחטוף אגרופים" וציין כי לא ויתר, שכן: "אני צריך ללכת עם הילד קילומטר על הידיים כי אין חניה קרובה. יש לי זכויות. השומר לא יכול לחסום את זה... החניון לא של אבא שלו". המתלונן הדגיש כי ילדו אינו יכול לגמוא מרחקים ארוכים.

במשטרה

19. הודעת המתלונן נגבתה למחרת האירוע, בשעה 23:58, לאחר צאת השבת; ההודעה הוגשה מטעם ההגנה, וזאת שלא לאמיתות תכנה (נ/2). במסגרת הודעתו תיאר את האירוע כך: "הצטברו רכבים... השומר התעקש... פתאום ניגש לרכבי אדם... דפק לי על האוטו וצעק תזוז. פתחתי את החלון כדי להסביר לו שזה לא קשור אלי. אז הוא הכניס את ראשו לתוך הרכב ואמר לי: אני ירצח אותך ואת הבן שלך, אני אזיין אותך ואותו. דרשתי ממנו להוציא את

הראש ואז הוא הוציא את הראש ונתן לי אגרופים בראש, כמה אגרופים. אנשים ניסו להרגיע אותו. הוא שוב הכניס את הגוף שלו לרכב ולקח את המפתח... וזרק..."

לשאלה האם הוא נזקק לטיפול רפואי השיב כי היה בבית החולים מעייני הישועה בבני ברק והוא סובל מכאבי ראש, "קצת" סחרחורת ו-"אין לי סימנים". המתלונן ציין כי היו מספר עדי ראיה, ביניהם חברו א.א, קב"ט בשם דימיטרי ואדם בשם יוסי. בסוף הודעתו ציין כי ישנן מצלמות במקום.

בעימות

20. בין הנאשם למתלונן נערך עימות, ת/2, במהלכו ציין המתלונן כי הנאשם: "תקף אותי באגרופים ומילולית". כשנשאל למה כוונתו בתקיפה מילולית ציין: "בן זונה לא מפריע לי אבל היה לי ילד קטן באוטו אני אזיין אותך, אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך".

גרסאות א.א

בבית המשפט

21. ביום 1.5.2022 העיד א.א (עמ' 12-15 לפרוטוקול הדיון). לגרסתו, למד יחד עם המתלונן בישיבה ומשם מכירו. העד מסר, כי שמע צעקות בחניה למעלה, ואז הבחין באדם, אותו אינו מכיר, הגיע לכיוון כיסא הנהג ברכב המתלונן, ואז: "מי שהיה מחוץ לרכב תקף את אבי (שמו הפרטי של המתלונן, ש.ב). נתן לו אגרופים בפנים". עוד ציין, כי אותו אדם, לקח את המפתחות וניסה לזרקם לכיוון הגדר. כשנשאל האם שמע את שנאמר ציין "היה קללות ביניהם. אני לא זוכר בדיוק".

22. בחקירתו הנגדית מסר העד כי הגיע "מלמטה" והבחין בהתקהלות. הוא לא ניגש לרכב, אך זיהה את המתלונן, ונשאר שם כ-2-3 דקות. לשאלתי מדוע לא ניסה לעזור, החווה בידיו סימן לאי-ידיעה. העד, לאחר שנאמר לו כי במשטרה מסר שהמתלונן הוכה בעודו עומד מחוץ לרכב, כשילדו בידיו, כי על-אף שאמר את דברים אלה: "בזמן האגרופים המתלונן היה בתוך הרכב" וכי הוא זוכר כי הנאשם "העיף את המפתחות בוודאות" וכי נפלו "קרוב". עוד לדבריו, עזב את המקום טרם הגעת המשטרה, שכן "מיהר" לביתו. העד ציין כי הקשר עם המתלונן הוא טלפוני ואינו בתדירות של "פעם בשבוע או פעם בחודש", אלא "יותר מזה". לאחר האירוע אינו זוכר אם דברו ביניהם.

במשטרה

23. הודעתו של עד זה הוגשה מטעם ההגנה, אף היא שלא לאמיתות תכנה (נ/3). אציין, כי בניגוד למה שהוטח בו בחקירתו הנגדית - לפיה מסר שהאגרופים הוטחו במתלונן בעת שהוא עומד מחוץ לרכב וילדו בידיו - ציין העד במשטרה גם כי "התוקף התחיל לתת לו מכות כשאבי בתוך הרכב. הוא פיצץ אותו במכות ואגרופים... נראה לי בפרצוף". עם זאת, בהמשך הודעתו, אכן מסר העד כי המתלונן "יצא מהרכב והתוקף המשיך להרביץ לו, גם בחוץ, כשהבן על הידיים", פרט שלא צוין כלל ועיקר על ידי המתלונן ולו באחת מגרסאותיו. העד סיפר כי לא התערב: "לא רציתי", ומסר כי אינו מעוניין בעימות עם הנאשם: "אני מפחד. לא רוצה קשר אליו".

גרסאות הנאשם

בבית המשפט

24. הנאשם העיד ביום 9.5.2022 (עמ' 23-34 לפרוטוקול הדיון) ומסר כי הוא עצמו בעל תעודת נכות וביום האירוע שהה בחוף עם ידידה. לאחר שביקש לצאת מהחניון, המתלונן חסמו: "אף אחד לא יכול לצאת". הנאשם פנה לשומר (שם השומר, על פי חומר הראיות, הוא איציק. הנאשם, בהמשך הדברים, ציין: "מוזר לי שבחור רוסי עם מבטא כבד קוראים לו איציק") על מנת לברר העניין וזה אמר לו כי יש בחור חולה נפש, שאינו מאפשר למכוניות לצאת וכי הזמין משטרה. "נגשתי לבחור, צחק לי בפנים כמו שצחק כל הזמן לכולם. היה מעלה חלון, מוריד חלון, צוחק, הבנתי

בחור לא בריא כל כך". הוא ניסה לצאת מיציאה אחרת, אך ללא הצלחה, וחזר למקום. המתלונן עדיין חסם השער, ואנשים צעקו ונענעו את רכבו, בעוד בנו, כבן 5-6 שנים, בכה במושב האחורי. הנאשם ניגש שוב למתלונן, אך: "אין עם מי לדבר. לא מצאתי איתו נתיב דיבור סביר. אמרתי לו אין לך תו נכה, השומר לא מכניס אותך, הוא הזמין משטרה, תן לנו לצאת. אמרתי לו מצדי תן לי לצאת ותמשיך לחסום... הוא אומר לא, צוחק לך בפנים. כל הזמן אומר מלשון, לא יודע למה וסוגר את החלון... שוב פתח את זה, דברנו, הוצאתי לו את המפתחות מהסוויץ' גם שלא יברח למשטרה, גם אם לא יהיה לו מזגן באוטו אז אולי הוא סוף סוף ישנה את ההתנהגות שלו ואני חושב שבת מודע שלי כנראה חשבתי, שכמו שהוא מעכב אותי... הלוואי הוא יצטרך להביא מפתחות ולחכות פה כל היום". בהמשך ציין הנאשם כי את המפתח שזרק השיבו אנשים למתלונן ואמרו לו כי הם אינם מעוניינים בהשבתת הרכב, אלא בעזיבת המתלונן: "הם צדקו. אני מסכים עם זה".

25. בתום חקירתו הראשית ציין: "אחר כך הגיעה שוטרת ומפה זה נהפך לזה שהבאתי לו מכות ופיצוצים ואגרופים ומה לא".

26. בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי הידידה הייתה עמו במהלך האירוע, אף כי נשארה ברכב, במרחק של 30-40 מטרים ולא ראתה דבר. כאשר נשאל בנוגע לכך שלא הזכיר את נענוע הרכב בחקירתו במשטרה השיב: "אני לא אגיד שעשו לו לינץ' אבל זה הרגזי מאוד אנשים... התקהלות של... 20 אנשים, צועקים, מקללים אותו והילד בוכה ולא אכפת לו". עוד ציין, כי מההתחלה סבר כי המקום מצולם ולא ספר את זה כי "היה ברור לי שזה מובן גם לכם". הנאשם עמד על כך שהיו אנשים נוספים שהתרעמו, אך השוטרת הגיעה רק לאחר 32 דקות מרגע הקריאה, וחלק מהמתקבלים התפזר כי "התייאשו".

27. לדבריו, המתלונן לא ציין בפניו כי יש לו אישור כניסה בשל נכות בנו אלא רק אמר "תגיד לו שיכניס אותי" - הנאשם אמר את הדברים תוך שהוא מחקה את המתלונן ומשווה לטון דיבורו אופי בכיני והוסיף כי המתלונן הצליח לחרטט "אתכם" ועד היום הוא אינו יודע אם בנו אכן נכה. כשנאמר לו כי העניין נבדק על ידי השוטרת במקום: "אני לא חושב שזה אמור לשנות את התמונה, אם אין לו תו נכה מתאים, לבי לבי אבל וואטאבר". בהמשך ציין, כי הבין שבן המתלונן סובל מנכות על סמך דברי המתלונן במהלך האירוע.

28. הנאשם מסר כי לא פעל לקבל פרטי אנשים שיתמכו בגרסתו, כי לא האמין שהעניין יגיע לערכאות: "השומר אמנם התלונן אבל אני סוג של זה שנפגע פה". הנאשם אישר כי "כעס" אך לא "רתח": "מקרה מרגזי אבל לא מקרה שאני אפוצץ בן אדם, יאיים אותו. הייתי שומר ברים... הייתי מעורב בכל כך הרבה דברים בגלל עבודתי".

29. עוד ציין: "לבי יצא אל הילד. לא ידעתי אם הוא נכה או מוגבל אבל אבא שלא רואה את הבכי של הילד שלו, כל כך הרבה דקות מנענעים את הרכב שלו... פסיכופת לגמרי הוא עשה ממני, אין לך רחמים על הבן שלך שבוכה? לי היה יותר רחמים ממה שהיה לו. יכולתי לשלוף את האבא מהאוטו, לשבת על הכסא שלו, לשים על ניוטרל ולהסיע את הרכב. אני לא אקח את החוק לידיים שלי". הנאשם העיד, מיוזמתו, כי ב-20 השנה האחרונות לא נפתח לו תיק על אלימות מלבד מריב עם בת הזוג: "20 שנה אין לי תיק על אלימות פיזית למרות הנסיון להגיד שאני סכנה מס' 1 לציבור".

30. הנאשם, שטען פעם נוספת, כי דאג לילד יותר מהאב, עומת עם אמירותיו בסרטון בו הוא מתייחס למתלונן בצורה בוטה, ומסר כי באמירתו "זה אבא זבל" פנה לשוטרת או לאנשים אחרים: "אמרתי שאני רוצה לערב שירות רווחה וזה אבא זבל". הנאשם לא אישר כי פנה לילד ישירות אף כשהופנה לחלק נוסף בסרטון בו מוצגת פניה כאמור, ציין כי אולי "זרק הערה" וכי: "אני לא יודע אם אני מדבר עם הילד בחלק הזה".

31. הנאשם מסר כי אכן קילל את המתלונן וייתכן שאמר לו: "זבל" או "בן זונה", אך הכחיש כי הטיח בו כי יזיין אותו או ירצח אותו. כשעומת עם הטענה כי במשטרה אישר כי אמר למתלונן כי "יזיין אותו", לא הגיב ישירות ולא התייחס לסתירה: "קודם כל, אני אומר זאת בהומור, אני לא בענייני בנים. היה שם קלילות והוא עם הצחוק שלו... אבל לא אמרתי אני ארצח אותך. לא אמרתי ליד הילד, יכול להיות הייתה קלילה, בן זונה...". בהמשך, כשהוטח בו: "קיללת ואמרת אני אזיין אותך", השיב: "זה איום?".

32. הנאשם טען כי המתלון וכן א.א שיקרו בעדותם. כשנשאל לגבי השומר, מסר כי אינו מכיר אותו וכי אין ביניהם "משהו אישי". לאחר צפייה בקטע מהסרטון, ציין כי "ייתכן" שהאדם הנראה שם, המרכיב משקפי שמש שחורים הוא השומר ואישר כי הוא עצמו נוהג במרצדס. כשהוצג לו קטע נוסף, בו נאמר על ידי אותו אדם כי המתלון הותקף, ציין כי העולה ממנו הוא חזוק גרסתו דווקא, שכן המתלון נצפה שם "עם המשקפיים, מחייך... זה לא בן אדם שקיבל פיצוצים, לקבל פיצוצים ממני זה סימנים ומשקפיים שבורות. זאת לא אלימות. כל אחד יכול להגיד מה שהוא רוצה". רק לאחר שנשאל שוב על דברי השומר, ציין: "יש שם קטע של אזרח שצועק ומרים את הקול, אולי הפעילו לחץ פסיכולוגי על השומר להגיד לו שזה מה שרוצים לשמוע, אני לא יודע, אני לא הייתי בסיטואציה הזו... זה כנראה אחרי שהלכתי". ועוד: "איציק אומר שהבאתי לו מכות? אוקיי". סימנים יש עליו? לא. משקפיים שבורים יש עליו? לא. אישור מבית החולים יש? לא. הנאשם שב והדגיש את ניסיונו כמאבטח ואת העובדה כי התאמן באומניות לחימה: "אחד כמוני נותן מכות, אוי ואבוי מה היה קורה לפני אבל זה לא קרה 20 שנה".

במשטרה

33. מהנאשם נגבתה גרסה במשטרה, רק מספר חודשים לאחר האירוע, ביום 16.1.2020 (ת/1). כאמור לעיל, נערך אף עימות בינו לבין המתלון (ת/2).

34. בהודעתו סיפר הנאשם כי "היה בחור עם ילד בתוך האוטו שחסם את האפשרות יציאה לשאר האנשים ולא נתן לצאת כי היה ריב עם השומר... והשומר אמר שהזמינו משטרה". הנאשם הכחיש כי הכה את המתלון, אך אישר כי ניסה להוציא את המפתחות מ-"הסוויץ"; "שיחכה עד שהמשטרה תגיע". אשר לאיומים, ציין: "אין לי שפת דיבור כזה, אני לא יגיד את זה ליד ילד. אין לי שפת דיבור כזו בלקסיקון... לא ליד ילד". עוד מסר כי אסור למתלון לגדל ילדים: "תבדקו באברבנאל... את רואה איך הוא צוחק לאנשים וסוגר את החלון... יעני תקפצו לי. אם הבן אדם בריא נפשית שימי אותי גם 10 שנים בכלא"; בהמשך כינה אותו "פסיכופט". הנאשם טען כי "אין סיכוי" שקיימים עדים ששמעו אותו אומר את הדברים המיוחסים לו: "אולי אמרתי אני אזיין אותך אבל לא אני ארצח אותך"; "אולי אמרתי אני אזיין אותך אבל אותו ואת הילד שלו אין סיכוי".

35. בעימות שנערך בין השניים, לאחר שהמתלון ציין, בנוכחות הנאשם כי זה האחרון היה אלים מילולית וגופנית, אמר הנאשם כי מדובר באדם "מטורף פסיכיאטרי" ואם היה תוקפו "הוא לא היה פה הפסיכופט הזה. אני מתעקש לערב רווחה". הנאשם עמד על כך שלא תקף את המתלון ואשר לאיומים: "יכול להיות שהיו טונים גבוהים אני אזיין אותך יכול להיות אבל לא אימים... עובדה שהוא חי פה. לא רצחתי שום בן אדם. הנה הוא חי לא קרה לו כלום".

דין והכרעה

התרשמות מעדות המתלון

36. התרשמתי כי המתלון דיבר אמת בתארו את ההתרחשויות מושא כתב האישום. ניכר, כי ניסה לדייק בדבריו ולשקף את האירוע כהוויתו; הוא לא הפריז בתיאור הדברים או העצים משקלם. גרסתו נתמכה באופן ממשי בדברי א.א, שהוא חברו של המתלון, אם כי עולה מגרסאות שניהם כי אין מדובר בחבר קרוב מאוד. שמעתי, שעה ארוכה, את עדות המתלון וכן את א.א, ומצאתי כי לוז גרסתם, בנוגע לאירועי האלימות ובקשר למתלון - גם האיומים, אמין ומשכנע. אכן, קיימת סתירה משמעותית בתיאורם ובהקשר המתלון אף על טענות נוספות אליהן אדרש, אך בחינת עדותם מובילה למסקנה כי יש לרחוש לדבריהם אמון וכי ניתן לבסס עליה ממצאי עובדה.

37. המתלון פעל שלא כהלכה בעת שבחר לחסום את השער בשל סירוב השומר לפתחו. ניסיונותיו לתלות האשם בשומר, שביצע מלאכתו על פי הבנתו, אינם משכנעים. הרי אם היה נוסע מהמקום, מזיז רכבו ולו במעט, ומנסה להידבר עם השומר כשרכבו אינו חוסם השער, ניתן היה לאפשר כניסתם ויציאתם של יתר פוקדי המקום. יוער, כי הוכח בבירור, על יסוד גרסת השוטרת שהגיעה למקום, וכעולה מצפיה בסרטון, כי המתלון אכן זכאי היה להיכנס למקום בשל מצבו המצער של בנו, אך חומר הראיות שהוצג לי אינו מבהיר האם היו לשומר הכלים לבדוק זכאותו כשלא הוצג התו עצמו.

38. ניתן להבין את כעסו ואת מצוקתו של המתלונן, ואת הרצון להבטיח את זכויות בנו, אך פעולתו גרמה לציבור נרחב מצוקה וקושי משלו. נזכיר: מדובר בחוף המשמש אנשים הסובלים ממגבלות וכי המתלונן עצמו לא הציג לשוער את תו הכניסה, בשל מחדלו הוא (נטען כי הכרטיס נפל ולא ניתן היה להגיע אליו). אלא שגם אם היה מצויד בכל האישורים האמורים, והשומר כשל וטעה, אין בכך להצדיק חסימת השער, וודאי לא לפרק זמן ממושך. ועוד: ברור כי הנסיבות - עמידה ממושכת ברכב, עימות עם השומר ופניה, של לפחות אישה אחת, במשך דקות ממושכות - הן בעלות פוטנציאל לגרום לילדו צער ודאגה, עוד טרם נכנס הנאשם לתמונה.

39. המתלונן לא שיקף בצורה מדויקת את השלכות התנהלותו. איני סבורה כי לא דיין במכוון בעניין זה, אלא כי הוא משוכנע בצדקתו ובעמידתו על זכויות בנו, על-אף המחיר שאחרים נאלצו לשלם וניכר היה כי לא הפנים עניין זה והתרכז בצרכיו הוא.

40. ועדיין, בנוגע לאירוע עצמו עדותו אמינה כשלעצמה ונמצאו לה חיזוקים.

41. המתלונן מסר על תקיפתו, בתוך הרכב, ועל האיומים שהופנו כלפיו. גרסתו הייתה סדורה וקוהרנטית, הוא הסביר את תחושותיו, ולא התרשמתי כי העצים תיאור מצב הדברים ("לא מתתי מזה" (עמ' 8, ש' 12)), אף כי שהתייחס לאירוע כ-"סרט אימה" וציין כי מכות הנאשם היו "של מתאגרף, לא איזה סטירונט": יוער, כי הנאשם הזכיר, לא פעם, ואף לא פעמיים, את כוחו ועיסוקו כשומר-ברים שחוזה עימותים. המתלונן דיין מיוזמתו במספר מכות האגרוף ("לא יודע אם שניים או שלושה" (עמ' 6, ש' 2)) ואת השפעות המכות עליו תיאר בצורה מאוזנת ("לא נגרמו לי סימנים חיצוניים... במהלך השבת היתה לי סחרחורת" (עמ' 9, ש' 14)). בהקשר איומי הנאשם ציין כי לא סבר כי זה הולך "הביתה להביא אקדח" (עמ' 9, ש' 2). הוא אף מסר כי הסיבה שבחר להמשיך בבירור התלונה היא התנהלות הנאשם אל מול בנו ("הייתי מוצא מקום בלב לדלג הלאה... אבל בעקבות זה שהילד שלי היה שם וסבל מזה.. חשבתי שיש לי עניין להמשיך עם ההליך הזה כדי שהאדון הנכבד ילמד אחת ולתמיד" (עמ' 12, ש' 10-7)). המתלונן אף לא שלל כי במהלך האירוע אמר לנאשם כי יתבע אותו (עמ' 10, ש' 22-24).

42. עדותו של המתלונן ועיקרי דבריו אמינים ובעלי משקל מהותי ומשכנע. מעבר לתמיכת א.א בדבריו, אליה אתייחס בהמשך הדברים, יש לציין כי הוא שהגיש תלונה במשטרה (ולא הנאשם, על-אף שבעולה מ-4/טען כי שוקל זאת וקיבל מהשטרה את פרטי המתלונן). המתלונן העביר למשטרה שמות שני עדי ראיה, שאינם מכריו, לגביהם טען כי נכחו במקום וחזו באירוע. הוא זה שמפנה תשומת לב החוקר בסוף הודעתו לקיומן של מצלמות האבטחה.

43. ועוד: מדובר באירוע שהתרחש במרחב הציבורי, לעיני קהל. לא ניתן לקבל כי המתלונן היה מסתכן בשקר בוטה, שניתן להזימו בדברי עדים, ודאי כאשר יש להניח כי התנהלותו שלו לא חיבבה עליו את הסובבים.

תיעוד מצלמות הגוף - 4/ת

44. חיזוק משמעותי לדברי המתלונן, וכפועל יוצא לדחיית תזת ההגנה, נמצא בתיעוד מצלמות הגוף שהוגש מטעם השטרה בן אלי שהגיעה למקום עקב קריאת השומר. צפיתי בסרטון ועינתי בשני תמלוליו: 28/ת ו-29/ת.

תוכן הסרטון

45. השוטרת מגיעה למקום. המתלונן, כשבנו בידיו, והשומר ממתינים לה.

46. כבר כעת ייאמר כי בתחילת הסרטון מציניים שני אנשים, שאינם המתלונן, כי הנאשם אכן תקף את המתלונן. בהמשכו, אף אדם נוסף נשמע אומר דברים ברוח דומה.

47. למרות סירוב ההגנה לאשר כי בו מדובר, ניתן לקבוע, ללא כל קושי, כי האדם הנראה בסרטון, מרכיב

משקפי שמש שחורים, ולובש מדי שמירה שחורים ועליהם כתוב אבידר אבטחה, הוא אכן איציק, ששימש כשומר החניון בזמן הרלבנטי, שמוזכר בדוח הפעולה של השוטרת בן אלי, ת/3, כמי שהזעיק המשטרה למקום. מעבר לכך, מדבריו ב-ת/4 עולה בבירור תפקידו במקום. מבטאו של השומר, יש לציין, הוא ישראלי ואינו נושא כל מאפיין אחר, ודאי לא "מבטא רוסי כבד" כטענת הנאשם.

48. אזרח מרכיב משקפי שמש, לבוש חולצה לבנה קצרת שרוולים, ואוחז בסיגריה, נשמע מטיח בכעס בשומר, בדקה 00:35 לסרטון, כי חבר שלו (הכוונה לחבר של השומר, ש.ב.), "עם המרצדס", "דפק פה מכות" ודורש ממנו להתקשר ולהביא אותו לכאן עכשיו. השומר פונה לאותו אדם ואומר לו כי אין מדובר בחברו ולאחר מכן הוא אומר לשוטרת, בדקה 00:54 לסרטון, כי "הוא לא חבר שלי ולא כלום. תקשיבי טוב. הבן אדם הזה... (לא נתן) ... חניה להיכנס בא בחור עם מרצדס, לא נתן לו לצאת תקף אותו, הרים עליו ידיים, אני אומר הכל. פיקס. לא מכיר את הבנאדם". גם אם המלל המצוטט לעיל אינו קוהרנטי, מצפיה בסרטון ברורה בהחלט כוונת השומר: המתלונן לא אפשר לנאשם לצאת, ואז הנאשם: "תקף אותו, הרים עליו ידיים".

49. כשנשאל השומר על ידי השוטרת היכן "ההוא עם המרצדס", הוא משיב כי "נכנס... חזרה". דברים אלה, יש לציין, מתיישבים עם גרסת המתלונן לפיה ניסה הנאשם לעזוב את המקום ונאלץ לחזור בהעדר יציאה אחרת.

50. השומר מספר כי המתלונן עיכב "20 מכוניות" ומציג לשוטרת סרטון מתוך מכשיר טלפון נייד המתעד את חילופי דברים בינו לבין המתלונן. המתלונן מסביר לשוטרת כי יש ברשותו תו נכה והשומר סירב להכניסו ומבקש כי תבדוק במסוף עניין זה. יוער, כי בשלב מסוים פונה השומר, שדמותו אינה נקלטת במצלמה בשלב זה, למתלונן ושואל: "איפה הנכה". בתגובה מציין המתלונן כי לא פנה לשומר, ומכנה אותו "אהבל"; לאחר מכן מתנצל המתלונן.

51. בשעה 03:00 לסרטון נשמע קול אדם שדמותו אינו נקלטת במצלמה אומר: "חבל שלא הביא לך את המפתחות"; לא ברור האם מדובר בנאשם. מיד לאחר מכן, בדקה 03:02 לסרטון מבחין המתלונן בנאשם, שבשלב זה אינו נראה בסרטון. המתלונן מחווה בידו, מצביע לעברו ואומר: "הנה זה הרביץ לי אגב. זה את רואה נתן לי פיצוץ קודם אלימות, כולם ראו פה עדים. גם הוא. זה פיצץ אותי זה". תגובת המתלונן, שעה שהבחין לפתע בנאשם, ללא הערכות או הכנה מוקדמת, אותנטית ורגשית ניכרים. ברקע נשמע קול האומר: "יש פה מצלמות"; קול זה אינו של הנאשם.

52. הנאשם מגיב בצעקות ובקללות. הוא טוען כי הוא רוצה להגיש תלונה על "הבן זונה הזה" ואומר לשוטרת: "תשאלי את השומר. הוא חולה נפש". הנאשם פונה ישירות למתלונן, תוך שהוא מניף ידו ואומר לו כי צריך לקחת ממנו את האישור לגדל ילדים וכי הוא אינו כשיר לגדלם. גם לאחר שהשוטרת אומרת לו, בטון שקט שנועד להרגיעו, כי לא אומרים דברים כאלה, הוא מציין: "לא ראיתי טירוף כזה". הנאשם מתבקש להציג תעודה מזהה, וצועק, כי בכוונתו לתבוע, ולפנות לשירותי הרווחה, שייקחו את הילד: "לא נתן לנו לצאת שעות". השוטרת מציעה לו להתלונן במשטרה ומבקשת ממנו שוב שלא לדבר כך. הנאשם צועק: "שעה, בשיא החום, כי הוא לא נותן לנו להכנס. מה זה מעניין אותנו. מטורף. מטורלל. אסור לתת לך לגדל ילדים".

53. בדקה 03:35 לסרטון, נשמע קול האומר לשוטרת, בעודה עומדת ליד הנאשם: "שוטרת, את צריכה לעכב אותו על המכות שהוא נתן..." האזנתי מספר פעמים לקטע זה ולא ניתן לקבוע האם המילה הבאה היא "לי" או "לו", כלומר, האם המתלונן הוא שמבקש לעכב את הנאשם או אדם אחר. עם זאת, השוטרת פונה אחורנית לעבר הדובר, ובשלב זה נראה אדם נוסף, לבוש חולצה אפורה ועליה דגל בריטניה והמתלונן אינו נראה עומד לצידו. השוטרת מגיבה כי לא ראתה מכות, ובעודה אומרת זאת, ככל שניתן להבין, אותו אדם מחווה בידו כלפיו עצמו ומגיב במילים: "אני ראיתי". השוטרת משלימה: "מבחינתי לא היה פה שום דבר. מי שרוצה שילך להגיש". הנאשם אינו מתייחס לדברים, אף כי בהכרח שמעם, ואינו מכחישם, אלא חוזר ואומר כי יש לקרוא לשירותי הרווחה.

54. בהמשך, המתלונן, שעומד לצד אותו אזרח בחולצה הלבנה, שהתעמת בתחילת הסרטון עם השומר, ולצד האזרח לבוש החולצה האפורה, אומר כי הוא מעוניין בהגשת תלונה כנגד הנאשם. ברקע נשמעות שוב אמירות על קיומן של מצלמות אבטחה. לאחר מכן נצפה המתלונן רושם דבר מה, על פניו - פרטי המעורבים שלצידו.

55. בתחילת דקה 05:00 לסרטון אומרת השוטרת לנאשם כי אם יש לו עדים, יציין זאת בתחנת המשטרה. הנאשם מציין כי "יש את השומר ואת שאר האנשים שהיו פה". בדקה 05:30 לסרטון הנאשם פונה לשוטרת, ואומר בהדגשה כי "הבן אדם לא נותן לנו לצאת"; ולאחר מכן: "כמה זמן לוקח לכם להגיע". השומר מדבר על "בלגן שלם" ומציין שוב כי אינו חברו של הנאשם. הנאשם פונה לשוטרת, בקול: "אבל למה אתם לא מזמינים רווחה" והיא עונה: "שום רווחה, אני לא ראיתי שום דבר". הנאשם מתקרב עוד למתלונן ולעומדים לצידו, מתכופף מטה ואומר לבנו של המתלונן: "זה לא דמות להיות אבא. תבקש לראות ... רווחה". השוטרת צועקת: "לא ליד הילד" והנאשם עונה כי זה "אבא זבל", וצועק, עד שהשוטרת הודפת אותו. הנאשם טוען, נסער, כי צחוקו של המתלונן הוא צחוק של "פסיכופט". השוטרת הודפת אותו פעם נוספת, אומרת לו: "עוד שניה אני עוצרת אותך" ומורה לו לשבת ברכב: "חלאס". ועדיין, הנאשם צועק, מחוץ לטווח המצלמה: "אסור לך לגדל ילדים, אסור לך, אסור לך, אסור לך" ופונה ישירות לילד: "תבקש את אמא". הנאשם נראה שוב, כשמונה הסרטון עומד על דקה 06:10 צועק: "אני רוצה את אמא שלו. לספר לאמא לספר לאמא מי זה הבעל שלה". השוטרת שוב הודפת את הנאשם לעבר הרכב, ואומרת לו כי עוד שניה היא עוצרת אותו "לתחנה". הנאשם מגיב: "איזה עבירה עשיתי" וטוען: "אם הייתם באים בזמן זה לא היה קורה". לאחר מכן הוא נוסע מהמקום.

56. קול בסביבת המתלונן נשמע אומר: "לא נורמלי, משוגע". בדקה 06:47 נראה הילד נצמד לרגל המתלונן, ובוכה, והשוטרת מנסה להרגיעו.

57. המשך הסרטון נוגע להסדרת כניסת המתלונן לחניון, כשברקע המשך טענות השומר כלפיו.

משמעות תוכן מהסרטון

58. הסרטון מחזק גרסת המתלונן במספר מובנים.

59. אחד מן החריגים לכלל הפוסל עדות שמיעה, שמקורו במשפט המקובל האנגלי, מכונה "רס גסטה" (Res Gestae). הוא זה המאפשר קבלתה של עדות בדבר אמרה ספונטנית. עדות כזו מתקבלת בדרך-כלל כראיה על-אף היותה עדות שמיעה, שכן ההנחה היא כי מסירה ספונטנית של אמרה מפחיתה את החשש כי מוסר האמרה אינו מהימן, וכי הייתה לו שהות לארגן גרסתו ולסלף דבריו. ספונטניות האמרה נבחנת על-פי נסיבות המקרה, ובעיקר, שתי נסיבות עיקריות: האחת, מסירת האמרה בו-זמנית או בסמוך לאירוע שאליו היא מתייחסת, והשנייה, היותו של האירוע שאליו היא מתייחסת מרגש ומסעיר (ע"פ 7293/98 **עאמר נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(5) 460; להלן: **עניין ז'אפר עמאר**). אותה התנהלות ספונטנית של המתלונן, קרבן מעשה אלימות שהתרחש בסמיכות, כשהוא מבחין בנאשם ומצביע עליו, ואמירתו המיידית, הספונטנית, המתפרצת והמרוגשת, כי הוא זה ש"פיצץ" אותו מכות וקיימים אחרים היכולים להעיד על כך, עולה בגדר חריג זה. בנסיבות אלו אמרתו בסרטון היא ראיה עצמאית ונפרדת לטענותיו בעדותו, גם אם מקורה הוא אכן בו עצמו (ע"פ 4784/13 **סומך נ' מדינת ישראל**, פסקה 142 לחוות דעתו של השופט סולברג (18.2.2016)).

60. שנית, המתלונן מטיח את הדברים בנאשם, בנוכחות אחרים. קשה להניח כי היה עושה כן אם גרסתו בדבר התקיפה שקרית. הוא אף מתייחס לאחד מהסובבים כמי שראה בפועל את האירוע ("כולם ראו. גם הוא") ואיש אינו מתקן. ואכן, בחקירתו במשטרה מסר שמות של שני אנשים שראו את האירוע, לרבות קב"ט מלון סמוך, וביקש כי יחקרו (והזכיר אף את א.א.). נערכו פניות לאותם אנשים, אך אלה לא ענו לטלפון או טענו כי אינם זוכרים את האירוע (ראו ת/5-11, ת/13). הטחת הדברים במקום, לאזני-כל, ונכונותו להצביע על אנשים נוספים ולהמציא פרטים למשטרה, על מנת שיאששו גרסתו, מסירות את החשש להעללת שווא.

61. שלישית, התנהלות הנאשם בסרטון מלמדת על כעסו וסערת רוחו. מדובר בזעם רב, בלתי פרופורציונלי למעשי המתלונן גם אליבא דהנאשם, זעם שאף קיבל ביטוי התנהגותי, לא מילולי בלבד. השוטרת נאלצה, פעמיים, להדפו ואף אמרה לו, פעמיים גם כן, כי יעצר אם לא יחדל. הלך רוח זה אינו עומד בהלימה לטענות הנאשם כי "לא רתח" (עמ' 27, ש' 17-21). לדברים משנה תוקף, שכן האירוע עומד להסתיים עם הגעתה של השוטרת למקום, שנוכחותה אינה מסייעת לריסון התנהלותו. בניגוד להצהרתו בהודעתו כי "אין לי שפת דיבור כזו (אמנם בהקשר האיומים, ש.ב.), אני לא אגיד את זה ליד ילד", הנאשם משתלח, צועק ומתקרב למתלונן ולילדו, ואף פונה ישירות לאחרון, בניגוד מוחלט לטענותיו לפיהן לא עשה כן (מטענה זו חזר לאחר שהוצג לו הסרטון: "יכול להיות שזרקתי איזו עמוד 9

הערה" (עמ' 28, ש' 25)).

האם ניתן להסתמך על דברי השומר והאנשים הנוספים בסרטון כראיה לאמיתות תוכנם?

62. כאמור לעיל, מדברי השומר ושני האזרחים עולה כי הנאשם תקף את המתלון. אעיר, כי בניגוד לנטען על ידי ההגנה בתחילת עמ' 66 לפרוטוקול, ולפיהם השומר חוזר על דברי המתלון, ברור כי הוא מתאר את מה שקלט בחושיו הוא. לא ניתן לקבל גם את טענת הנאשם כי השומר השמיע את הדברים בשל "לחץ ציבורי" (עמ' 31, ש' 23-24); הרי יש בליבו על המתלון דווקא, שחסם השער והקשה על מלאכתו. וממילא, אם היה קיים לחץ כאמור, היינו: הקהל צידד בעמדת המתלון, הדבר מחזק משקל דבריו.
63. בסיכומיה עתרה המאשימה לאמץ את דברי השומר (לשני האזרחים אותם הזכרתי לא התייחסו הצדדים בטענותיהם) כראיה לאמיתות תוכנם, וזאת על יסוד הלכת **ז'אפר עמאר** שלעיל. לא ניתן לקבל טענה זו. בעניין **ז'אפר עמאר** נקבע, כי בצד סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: פקודת הראיות) המכשיר קבילותה של אמרה ספונטנית אם אומרה הוא עד במשפט, ניתן להכשיר אמרות אלו גם אם אומרן אינו עד, ובלבד "שלא קיימת אפשרות אובייקטיבית" להביא לעדות את מוסר האמרה.
64. אשר לשני המעורבים הנוספים: לא נערכה חקירה מיטבית, הסרטון לא הוצג למתלון והוא לא נתבקש להצביע על הנוכחים בו ולהסביר חלקם באירוע ולהבהיר האם מדובר בשמות שהזכיר הוא עצמו כעדים אפשריים. לטעמי, אף לא מוצו המאמצים לקבל את גרסת העדים לאירוע. אמנם, נערכו פניות אליהם, שלא צלחו, אך בהחלט ייתכן, גם לאור העולה מהסרטון בנוגע לגיבוי שניתן למתלון על ידי חלקם, כי אם פניות אלו היו נעשות בסמוך לאירוע, בחודש ספטמבר 2019, ולא לאחר חודשים, בחודש ינואר 2020, כעולה ממזכרי השוטרת עמר, היו משתפים פעולה.
65. השומר סרב להתייבב לחקירה משטרתית. עם זאת פרטיו ידועים, וניתן היה לזמנו כעד במשפט על יסוד דבריו בסרטון, אותן אמירות ממש שהמאשימה מבקשת כעת לאמץ מכוח חריג לכלל הקובע אי-קבילותן של עדויות שמיעה. קשה לקבל טענה לפיה לא ניתן לזמנו כעד שכן לא נחקר במשטרה ובמקביל לעתור לקבל גרסתו בסרטון, מבלי חקירה כאמור. קבלת טענת המאשימה לפיה סירוב להתייבב לחקירה משמעו העדר אפשרות אובייקטיבית להעדת המסרב, וכפועל יוצא, קבלת אמרתו לתיק בית המשפט לאמיתות תוכנה, ובמילים אחרות: היתר ל-"מסלול עוקף עדים", עלולה לגרום לפגיעה ממשית בזכויות נאשמים, שלבאי כוחם לא תתאפשר חקירתו הנגדית של מוסר האמרה.
66. משכך, יש לקבוע כי דברי השומר ושני המעורבים הנוספים שנשמעו בסרטון רלבנטיות לעצם אמירת הדברים בלבד, להבדיל מאמיתות תוכנם. אלא שלעצם האמירות משמעות משלהן: הן משקפות את האווירה הציבורית במקום, בתום האירוע ומצביעות, כפי שציין המתלון, על כך שבזמן אמת אכן תמכו הנוכחים במקום בגרסתו. הן מלמדות כי המתלון האמין, בכנות, כי האנשים ששמעויהם מסר בחקירתו אכן יאששו גרסתו, על-אף העדר הכרות מוקדמת. ועוד: לאחת מהאמירות נחשף הנאשם (ראו פסקה 53) ולא הכחישה, על כל המשתמע מכך, ובעיקר כאשר עולה מ-ת/4, וזאת בלשון המעטה, כי לא סכר פיו ולא נמנע מלהתעמת עם המתלון.
67. בצד זאת, יוער כי טענת ההגנה, בתחילת עמ' 59 לפרוטוקול, כי השומר "לא זכר דבר" מעבר לעובדה כי סרב להכניס את המתלון בשל אי-הצגת תעודת נכה, כעולה ממזכר שיחה שנערכה איתו (ת/15), ומשכך, קיימת תמיכה לטענות הנאשם, אינה יכולה להתקבל. המשטרה פנתה לשומר, וזה, בשיחה טלפונית, מסר את האמור לעיל. מעבר לכך כי גרסה זו עומדת בסתירה גמורה לאמרתו בתחילת סרטון ת/4, הרי ש-ת/15 הוגש באמצעות עדה אחרת, השוטרת שקד עמר, לשם הוכחת ביצוע הפעולה המשטרתית של ניסיון גביית גרסת השומר. כפי שלא ניתן לקבל אמרתו ב-ת/4 לאמיתות תוכנה, לא ניתן לקבל האמור ב-ת/15, אלא לעצם אמירת הדברים בלבד.
68. לסיכום חלק זה: ת/4 היא ראיה משמעותית, המאפשרת התרשמות מהמתלון ומהנאשם בסמוך לאירוע, ומחזקת משמעותית גרסת המתלון בבית המשפט, מכל הטעמים שפורטו לעיל, כאשר אותה אמירה ספונטנית של המתלון בדבר אלימות הנאשם, כמתואר בפסקה 51, היא ראיה עצמאית ונפרדת לאשמתו.

טענות כנגד אמינות המתלון

69. לטענת ההגנה, המתלון "שיקר", גרסאותיו מלאות סתירות ויש לדחות טענותיו אשר לתקיפת הנאשם. עמדתי שונה. אתייחס לטענות השונות שהועלו.

התרשמות מעדות א.א. והתייחסות להבדלים בין גרסתו לגרסת המתלון

70. חיזוק לדברי המתלון מצוי בגרסת א.א., שתיאר בעדותו כי הוכה בפניו באגרופי מי שניגש לרכבו מכיוון כיסא הנהג - אין מחלוקת כי דבריו התייחסו לנאשם. א.א. העיד אף על זריקת המפתחות ועל כך ששמע "קללות".

71. פרט משמעותי בנוגע לאירוע צוין על ידי העד בחקירתו במשטרה, פרט שלא הוזכר על ידי המתלון. מדובר בעובדת הכאת המתלון על ידי הנאשם, מחוץ לרכב, כשבנו מוחזק בידיו, לאחר התקיפה שהתרחשה ברכב. שקלתי היטב משמעות העניין שכן אכן מדובר בסתירה של ממש, המצריכה התייחסות מעמיקה ובחינה דקדקנית.

72. לאחר שקילה כאמור, השתכנעתי כי אין מדובר בתיאור המצביע על שקר מכוון, כזה שלא תואם היטב עם המתלון, והכל בניסיון להפיליל הנאשם על לא עוול בכפו. הלכה למעשה, קיימות שתי אפשרויות להתייחס לדברי העד בנוגע לתקיפה הנוספת, מחוץ לרכב המתלון. האחת: כי השניים שיקרו ודיווחו, בכזב, על אלימות הנאשם כלפי המתלון. השנייה: כי אחד מהם לא שיקף את האירוע במלואו או שהשני הוסיף עליו. השתכנעתי, כי אין מדובר בקונויה שקרית ויזומה, נוכח התרשמותי הבלתי אמצעית משניהם, הגיון הדברים והשכל הישר וראיות אחרות התומכות בתזת התביעה, העולות מסרטון מצלמות הגוף ומהנאשם עצמו.

73. תחילה יש לציין כי גרסת העד במשטרה נגבתה מספר חודשים לאחר האירוע, ביום 14.1.2020, וכי בעדותו בבית המשפט לא חזר מיוזמתו על הדברים, גם אם, עת הוטחו בו, מסר כי דיבר אמת בחקירתו. בנוסף, המתלון לא עומת עם תוכן דברי א.א. ולא נתבקש להסבירם. נזכיר עוד, כי הקשר בינו לבין המתלון אינו משפחתי, ואף אם מיוודים הם, מדברי שניהם עולה כי אין מדובר בקשר עמוק, רציף ומחייב. המתלון אף לא שיתף פעולה באופן מלא עם המשטרה, ולא הציג מסמכים רפואיים על אף-שנתבקש. על רקע התנהלות זו קשה לקבל כי פעל, באופן אקטיבי, לשכנע אחר לתמוך בגרסתו, במחיר אי-אמירת אמת, על כל היבטיה הפליליים של התנהלות זו.

74. ניכר מאוד כי העד אינו בעל מוטיבציה להפלילת הנאשם, ההפך הוא הנכון. הוא לא הרבה במלל, ואת פחדיו מהנאשם ציין עוד טרם חקירתו, אז מסר כי אינו מעוניין להגיע שכן הוא מפחד (ת/13, ש' 4-5) ובעת גביית עדותו (נ/3, ש' 32), אז סרב לעימות. התרשמתי כי העד שיקף בכנות את ההתרחשויות כפי שנשמרו בזיכרונו.

75. כאמור, בעדותו לא חזר מיוזמתו על ההתרחשויות מחוץ לרכב. ייתכן שהדבר נובע מטעות, ייתכן שהעד ראה עימות כלשהו בין הנאשם למתלון לאחר האירוע ופרשו כתקיפה, ייתכן שהתבלבל, גם נוכח חלוף זמן מאז האירוע ועד גביית גרסתו. החלופה - שיתוף פעולה בין המתלון לעד, על מנת להפיליל את הנאשם במעשה אלים שלא ביצע, אינה יכולה להתקבל. קשה עד מאוד להניח כי העד ישתף פעולה עם המתלון בתיאום מסכת שקרים ועוד ישוב ויחזור עליה בבית המשפט, והכל על מנת להפיליל את הנאשם בתקיפה שלא ביצע, ללא כל מניע ממשי למעט תביעה אזרחית ממנה לא יוכל הוא עצמו להבנות, וכאשר תביעה זו, מבלי להקל ראש בחומרת האירוע, אינה כוללת טענות לפגיעה שהותירה סימנים או חבלות.

76. באת-כח הנאשם, אולי מתוך כוונה להצביע על כך שהעד כלל לא נכח במקום ציינה כי בניגוד ל-א.א. שמסר כי לא ניגש לרכב, אף כי זיהה את המתלון, מסר המתלון כי א.א. "ניגש אלי לשאול אם הכל בסדר ואם אני צריך מים". אלא שעיון בפרוטוקול מעלה כי שניהם העידו כי אינם זוכרים במדויק את נסיבות האינטראקציה ביניהם במועד האירוע. המתלון מסר כי אינו זוכר אם העד הביא לו מים ואינו זוכר האם נשאר איתו עד הסוף (עמ' 11, ש' 20-35) והעד ציין כי אינו זוכר האם בכל זאת ניגש למתלון (עמ' 13, ש' 29-30).

77. בניגוד לטענות ההגנה אף לא מצאתי הבדלי סתירות ממשיים בין המתלון ו-א.א. בנוגע לטיב הקשר ביניהם ולרציפותו. הסנגורית, בסיכומיה, טענה כי א.א. מסר כי התדירות בשיחות היא "יותר מפעם לחודש או לשבוע וזאת בניגוד למתלון ... (ש(אמר, ש.ב.) שלא היו שיחות במהלך השנה שקדמה לעדות" (תחילת עמ' 58). אלא ש-א.א. ציין כי אינו זוכר האם נפגשו מאז האירוע וכשנשאל מהי תדירות השיח בינו לבין המתלון: "לא פעם בשבוע ולא פעם בחודש, יותר מזה" (עמ' 14, ש' 11-14) וכוונתו, בניגוד לנטען על ידי ההגנה, היא למרווחים שבין ההתקשרויות, שהם משמעותיים ורחוקים, ולא למועדי קיומן.

78. בסופו של יום, מדובר בעדות המחזקת מאוד דברי המתלון, על אף החוליה הנוספת שבהתרחשויות עליה סיפר העד. מסקנתי היא כי סתירה זו מקורה בטעות מצד העד או באי-דיוח מלא של האירוע של המתלון, והיא אינה מצביעה על אי-אמירת אמת בקשר להתרחשות האלימה ברכב המתלון.

ההבדלים בין גרסאות המתלון בנוגע לאיומים

79. במשטרה ציין המתלון כי הנאשם אמר לו כי "ירצח" ו-"יזיין" אותו ואת בנו. במשפט, ציין כי האיומים הופנו אליו ולא הזכיר את בנו. איש מהצדדים לא ביקש להציג לו את גרסתו בהקשר זה, לא התביעה, שלא ביקשה לרענן זכרונו, ואף לא ההגנה, אם כי נשאל, בחקירתו הנגדית, אם האיומים היו רק עליו, שאלה עליה השיב בחיוב (עמ' 9, ש' 7-8).

80. מכל הטעמים שצינו לעיל בהקשר הבדלי הגרסאות בין המתלון ל-א.א., ובהינתן העובדה כי המתלון לא נתבקש להתייחס להבדל, ולהסבירו, לא מצאתי גם בהקשר זה פגיעה משמעותית בגרסתו, המפחיתה ממשקלה, ויוצרת ספק באשמת הנאשם, ובעיקר כאשר בנו אכן נכח ברכב בעת השמעת האמירות ונחשף לתוכן הקשה.

81. במהלך הדיון בו נשמעו סיכומי טענות הצדדים, ביקשה המאשימה, רק לאחר שהעניין הוזכר בסיכומי ההגנה בהקשר אי-אמינות המתלון, לאמץ דבריו במשטרה, על יסוד הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות ולהרשיע הנאשם גם באמירות כלפי הבן. יש לדחות טענה זו.

82. שלוש אמרות החוץ של המתלון: במסגרת ת/4 - הקלטת מצלמות הגוף, במהלך עימות שנערך עם הנאשם, ובמסגרת הודעתו, מצויות בתיק בית המשפט. בהודעתו, שהוגשה על ידי ההגנה לצרכי הפרכת מהימנותו, ציין המתלון כי האיומים הופנו אף לבנו. ב-ת/4 לא הזכיר איומים אלה, ובעימות, לאחר שנדרש להסביר כוונתו בתקיפה מילולית, הסביר: "בן זונה לא מפריע לי, אבל היה לי ילד קטן באוטו" ופירט את לשון האיומים: "אני אזיין אותך, אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך".

83. אכן "כאשר צד מגיש ראיה כלשהי מטעמו נכנסת הראיה לתיק בית המשפט בשלמותה, על התוכן המיטיב עם הנאשם, כמו-גם על תוכן שאינו מועיל לו. בית המשפט רשאי לעשות שימוש בראיה, בין לטובת אותו צד שהגיש אותה ובין לרעתו. הכל ... בכפוף למגבלות המוטלות מכוח דיני הראיות" (ע"פ 10121/09 פלוני נ' מדינת ישראל (3.4.2013)).

84. האם מדובר באמרה קבילה? סעיף 10א לפקודת הראיות מורה כי ניתן לקבל אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט, אם מתן האמרה הוכח בבית המשפט, נותנה הוא עד ונתנה לצדדים הזדמנות לחקרו והעדויות שונה מן האמרה בפרט משמעותי. על-פניו תנאים אלה מתקיימים. עם זאת, אי-הצגת האמרה בפני העד, מבלי שהתאפשר לו להסביר פשר החזרה ממנה, עשויה להכשיל את קבילותה ולכרסם כרסום ממשי במהימנותה (יעקב קדמי **על הראיות** חלק ראשון, 373 (מהדורת תש"ע - 2009)). והרי על-פי הוראות סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, בבואו לבחון את האמרה, ולהכריע האם יש מקום להעדיפה על דברי העד בעדותו, על בית המשפט לשקול בין היתר, את התנהגות העד במהלך הדיון, וכיצד ניתן לעשות כן, כאשר המאשימה כלל לא ביקשה לעמתו עם הפער בין הגרסאות?

85. ועוד: לא רק שאין בחומר הראיות דבר לחיזוק האמרה, כדרישת סעיף 10א(ד) לפקודה, הרי שהמתלון

לא חזר עליה בעימות ומעדותו לפני עולה כי האיומים הופנו אליו ("ש. הנאשם בעצם איים רק עליך? ת. כן"). קיים אפוא קושי ממשי לקבוע, מעבר לספק סביר, על סמך אמירה בודדת, שלא נשנתה, והמתלונן לא נתבקש להסבירה, כי איומי הנאשם הופנו גם כלפי בנו של המתלונן.

זימון המשטרה למקום

86. נטען, כי בניגוד לדבריו, גם ב-נ/2 (שם, ש' 12) אין ראייה בתיק כי המתלונן עצמו הזמין את המשטרה לחניון. אכן, עולה מ-ת/3 כי האירוע נפתח בשל קריאת השומר, ועדיין, אין לשלול כי לאחר שהותקף, פנה המתלונן לסיוע המשטרה, וזאת גם אם פניה כאמור לא אותרה. כפי שצוין לעיל, המתלונן הוא שעומד, יחד עם השומר, לצד השוטרת, בתחילת סרטון ת/4. כך או כך, אין מדובר בסתירה היורדת לשורש העניין ומשליכה על האפשרות לקבוע ממצאי מהמנות על יסוד דברי המתלונן.

אי-הזכרת האיומים ב-ת/4

87. גם העובדה כי המתלונן לא הזכיר בסרטון ת/4 את האיומים (ונזכיר: הוא ציין כי הוכה על ידי הנאשם) אינה משמעותית, במכלול נסיבות העניין. השוטרת הגיעה למקום לפניית השומר, ועיקר מעייניה הופנה להחזרת הסדר הציבורי על כנו; היא סירבה לטפל באירוע מושא האישום והפנתה את המתלונן והנאשם לתחנת המשטרה להגיש תלונה. מהמתלונן לא נגבתה במקום גרסה מסודרת, וממילא לא נשאל לעניין האיומים. המתלונן אף העיד כי בשלב זה, נוכח מצבו, ייתכן ולא פירט מכלול ההתרחשויות: "הייתי בטראומה, לא חטפתי אגרופים כאלה בחיים. יכול להיות שלא מסרתי הכל במלואו" (עמ' 10, ש' 29-30). בחקירתו, יום למחרת האירוע, מסר גרסה מפורטת.

העדר סימני פגיעה ונזק

88. לטענת הנאשם: "לקבל פיצוצים ממני זה סימנים ומשקפיים שבורות". אין מחלוקת כי על המתלונן לא נראו חבלות ואף לא נטען כי משקפיו נשברו כתוצאה ממכות הנאשם; הנאשם הואשם בתקיפה שאינה חבלנית.

89. המתלונן ציין כי אינו זוכר האם הרכיב משקפיים במהלך האירוע; בתקופה זו, טרם נותח בעיניו, נזקק לעדשות מגע או למשקפיים. בסרטון ת/4 הוא נראה מרכיב משקפיים. בניגוד לנטען על ידי ההגנה, לא מצאתי כי המתלונן "שיקר" בנוגע להרכבת המשקפיים, גם לנוכח חלוף פרק זמן משמעותי מעת האירועים, וממילא איני סבורה כי מדובר בפרט שבהכרח יחקק בזיכרונו. המתלונן אף לא שלל אפשרות הרכבתם. אכן, סביר מאוד כי המתלונן הרכיב משקפיים במהלך האירוע, אך אין יסוד לקביעה כי מכות הנאשם, חזקות ככל שהיו, יגרמו לפגיעה בהם.

90. הדברים יפים גם להעדר סימנים וחבלות על פני המתלונן כתוצאה מתקיפת הנאשם, על-אף שמדובר באדם מגודל ובעל כוחות. המתלונן תיאר אמנם מכות בעצמה משמעותית, ועדיין, לא השתכנעתי, גם לאחר שקילת טיעוני הנאשם בדבר השפעת כוחו, כי על אדם שנאלץ לספוג מכותיו יופיעו סימני חבלה. המתלונן נדרש לכך בחקירתו הנגדית והשיב, באופן משכנע ואמין, כי "זה מה שקרה. זו הייתה המציאות", תוך שהוא מדגיש כי לא "יעליל" על מאן דהוא (עמ' 10, ש' 1-3).

אי-הבאת מסמכים רפואיים

91. המתלונן מסר כי סבל מכאבים ולמחרת פנה למיון. אני מאמינה לגרסתו, גם בהקשר זה, על אף שלמרות מספר לא מבוטל של נסיונות התקשרות אליו במהלך החקירה לא ענה לטלפון (ת/14, ת/17, ת/18, ת/20). כשלבסוף השיב, מסר כי יעשה כן, אך לא שלח המסמכים, גם לאחר שנערכה פנייה נוספת (ת/21, ת/23). הסברו: "עברו כמה חודשים מאז והמסמך אני לא זכרתי איפה הוא. זה היה אצל העורך דין שלי... (ש) לא היה בארץ. זה היה הליך אזרחי בלבד. זה היה נראה סחבת כזו שזה לא מעניין אף אחד". יוער, כי ב-ת/24 אכן מציין המתלונן כי המסמכים אצל עורך דינו "שהבטיח" כי יעבירם בעצמו. עוד יצוין, כי כבר בחקירתו, שהתרחשה במוצאי השבת, ציין כי היה בבית החולים (נ/2, ש' 19).

92. בעדותו, ציין המתלון כי יוכל להביא את המסמך הרלבנטי תוך יממה, אם ידרש, אך לא נתבקש לעשות כן. נכונותו להציג מסמך, בטווח זמן שאינו מאפשר זיוף או מניפולציה, פועלת לחיזוק גרסתו גם בהקשר זה, וזאת על-אף שלא נענה בזמן אמת לפניית המשטרה. ושוב: מסקנה כי המתלון יעיד עדות שקר, לאחר תיאום עם חברו, והכל בשל תביעה אזרחית בנוגע לתקיפה שלא גרמה לחבלות ממשיות היא מרחיקת לכת עד מאוד ולא ניתן לקבלה.

התרשמות מעדות הנאשם

93. על הקשיים בגרסת המתלון עמדנו לעיל ועדיין, מצאתי כי יש לאמץ גרסתו, מכל האמור לעיל.

94. מנגד, אני סבורה כי הנאשם לא העיד אמת בנוגע לאירוע מושא כתב האישום ואיני מקבלת דבריו בנוגע לאי-תקיפת המתלון והשמעת האיומים.

95. פעולותיו של הנאשם חרגו, משמעותית, מהבעת כעס סבירה ולגיטימית נוכח התנהלות המתלון שאכן הפרה את הסדר הציבורי, וסביר כי אף הובילה להתמרמרות מוצדקת בקרב הציבור שנפגע ממעשיו. התנהלות זו ודאי שהפריעה לשומר שהזעיק למקום משטרה (ראו גם ת/3), אם כי לא עלתה כדי מהומה כפי שתיארה הנאשם, שהפריז משמעותית בתיאור עצמת האירוע. תיאור נענוע רכב המתלון על ידי המון זועם אינו סביר ואף לא הוזכר בגרסאות קודמות, לא בחקירתו ולא בעימות. כל שהזכיר בגרסאות החוץ שמסר הנאשם הוא ריב עם השומר, צחוק "לאנשים" וסגירת חלון הרכב. תיאור זה בבית המשפט זה נועד לחזק את גרסתו לפיה המתלון "פסיכופט", חולה נפש ועוד, ולהצדיק את הפעולות בהן בחר להודות: קללות והשלכות מפתחות רכב המתלון.

96. בעוד במשטרה טען הנאשם כי הוציא מפתחות רכב המתלון ממתג ההתנעה על מנת לוודא כי המתלון יוותר במקום עד הגעת המשטרה הוסיף בבית המשפט כי חלק ממניעיו הוא גמול למתלון, שיישאר במקום ללא מזגן. הנאשם ניסה לתלות השלכת המפתחות, מעשה בעל מאפיינים אלימים וכוחניים, במניעים רציונליים, אך מסקנתי היא כי פעל כאמור בשל פרץ כעס ובסערת רגשות, כפי שתיאר המתלון עצמו. המתלון שלל, "שקר וכזב" כהגדרתו, כי הנאשם לקח את המפתחות על מנת שלא ימלט מהמקום: "הוא ניסה לזרוק אותם במהלך הטירוף שלו... אני לא חושב שהוא פחד שאני אברח... לא הייתה לו שום סיבה לשוב שאני הולך לזוז משם" (עמ' 11, ש' 7-11).

97. בעדותו הנאשם הכחיש מספר פעמים כי אמר "אני אזיין אותך" בעוד בחקירתו אישר כי "אולי" אמר את הדברים. מדובר בפער משמעותי, ואי דיוק הנאשם בו מצביע על קושי במתן אמון בעדותו, ונדמה אף הוא כניסיון להסתיר את עצמת זעמו.

98. טענתו כי חס על רגשות הילד אינה מתיישבת לא רק עם גרסת המתלון, אלא גם עם גרסתו הוא, שכן הוצאת מפתחות ממתג ההתנעה והשלכתם היא אקט כוחני, שבוצע לעיני הקטין. מעבר לכך, כפי שעולה בבירור מ-ת/4 על אף שהאירוע עומד להסתיים, עם הגעת השוטרת, הנאשם צועק, בקול רם ובאופן אלים ביותר, על המתלון והוא אף פונה לילד ישירות, פעמיים, בניגוד לטענתו הראשונית כי לא כך פעל, וטוען כי המתלון אינו ראוי לשמש כהורה. נתונים אלו מצביעים על מזג הרע וסערת נפשו במהלך האירוע ומחזקים גרסת המתלון בדבר תקיפתו.

99. בעת הגעת השוטרת - לא נכח הנאשם במקום. אני מקבלת את גרסת המתלון כי ניסה לעזוב את המקום, וחזר לחניון רק בלית ברירה; גם השומר נשמע אומר כי הנאשם "נכנס בחזרה".

100. הנאשם לא הגיש תלונה במשטרה, על אף דבריו ב-ת/4 כי בכוונתו לעשות כן.

101. הנאשם לא העיד איש מהנוכחים במקום, שיכלו לאמת גרסתו: לשיטתו הוא מדובר באנשים רבים שהתקהלו. גם אם לא אספ פרטיהם בזמן אמת, עניין מעורר תמיהה כשלעצמו, נוכח העובדה כי נחשף לטענות המתלון בדבר תקיפתו, הרי שפרטי השומר ידועים ומצויים בתיק החקירה. ועוד: הנאשם מצוין במפורש, עת נשאל על ידי השוטרת

בדבר עדים שיוכלו לסייע לו ככל שיגיש תלונה, כי השומר הוא אחד מהם (ראו דקה 05:00 ואילך לסרטון). ונדייק: השומר אמנם הפליל את הנאשם בהתאם לגרסת המתלונן, אך השמיע דברים אלה בתחילת הסרטון, בשלב בו לא נכח הנאשם במקום, ולא חזר על דברים אלה בפניו. השתלשלות זו עומדת בבסיס הזכרת שמו של השומר כתומך בגרסת הנאשם בסמוך לאירוע, כמו גם המניע לאי-זימונו כעד הגנה בשלבים מאוחרים, לאחר החשפות הנאשם לתוכן הסרטון.

102. הנאשם בחר שלא להעיד את ידידתו, שהגיעה עימו ברכבו ועזבה את המקום יחד איתו. אמנם, קשה לקבל את טענתו כי לא ראתה כלל את האירוע, שהרי המתלונן מסר כי הנאשם עקף מספר כלי רכב, על מנת להגיע אליו. אך גם אם כך היה הדבר, ודאי היה בגרסתה על מנת לשפוך אור על ההתרחשויות, לרבות דברים שנאמרו לה על ידי הנאשם עצמו.

103. כל האמור לעיל מתווסף להתרשמותי הבלתי אמצעית, במהלך פרק זמן ממושך בו העיד הנאשם לפני גרסתו התפתחה, בהתאם לראיות שהוטחו בפניו, והותירה רושם מגמתי, מתחמק ובלתי-אמין. ת/4 מאפשר חזרה אחרונית, על ציר הזמן, וצפייה בנאשם, ב-"זמן אמת", בסמוך מאוד לאירוע שתואר על ידי המתלונן. תוכן סרטון זה מלמד כי מדובר באדם בוטה, המתקשה לשים לעצמו גבולות ואינו מורתע מנוכחות שוטרת במקום. לא רק מילותיו של הנאשם אוצרות בחובן אלימות, אלא גם התנהלותו ומעשיו, והוא בחר לא לעדנן גם אל מול עיני ילד רך בשנים. לא עלה בידי הנאשם לשכנע בניסיונותיו להמעיט מעצמת כעסו ולצייר עצמו כמי שדאג לרווחת ילד זה. על דבריו לא ניתן להסתמך ואיני מקבלת גרסתו.

מחדלי חקירה

104. ההגנה טענה מספר טענות בהקשר מחדלי החקירה; הראשונה והמרכזית בהן נוגעת לאי-תפיסת מצלמות האבטחה בחניון. טענות נוספות הושמעו בהקשר ת/3, דוח הפעולה שערכה השוטרת שהגיעה למקום, אל מול תוכן ת/4, תיעוד מצלמות האבטחה, ואי-זימונם של עדים לאירוע לחקירת משטרה.

105. אי-ביצועה של פעולת חקירה אינו, בהכרח, מחדל חקירתי, ומחדל חקירתי לא בהכרח יוביל למסקנה כי הגנת הנאשם נפגעה, שכן: "נפקותם של מחדלי חקירה תלויה במידת קיפוח הגנתו של נאשם לאור מכלול הראיות" (ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.2006); ראו גם ע"פ 7758/04 **אלקאדר נ' מדינת ישראל** (19.7.2007)).

106. השוטרת בן אלי לא פעלה לתפיסת מצלמות אבטחה ולדבריה ב-ת/4 - הגיעה למקום רק על מנת לוודא כי הסדר הושב על כנו; את הנאשם ואת המתלונן הפנתה להגיש תלונות במשטרה. אכן, היה מקום לערוך את דוח הפעולה בצורה מקיפה יותר, ואדגיש, כי הוא אינו מזכיר כלל את טענות המתלונן בנוגע לתקיפתו, אם כי שמו ושם הנאשם מוזכרים בו. ועדיין, אין בכך על מנת לגרוע ממשקל ת/4, המשקף באופן ישיר ואובייקטיבי, ללא עריכה, את ההתרחשויות מרגע הגעת השוטרת ועד לסיום ההקלטה, לאחר עזיבת הנאשם את האירוע והסדרת כניסת המתלונן לחניון. על משמעות ת/4 עמדנו לעיל והוא מהווה נדבך מרכזי בביסוס אשמת הנאשם.

107. כעולה מעדות החוקרת שקד עמר, המתלונן הגיש תלונתו בתחנת בני-ברק ומשם עבר הטיפול בה ליחידה בה היא משרתת, החולשת על גזרת האירוע. לטענתה, בעת האירוע שמשה כחוקרת והייתה כפופה להנחיות קצין אחר, והיא אינה יכולה להסביר העיכוב שחל בטיפול בתיק (כאמור, הנאשם נחקר רק באמצע ינואר 2020, לאחר למעלה מארבעה חודשים מיום האירוע, ואף יתר הפעולות בתיק בוצעו אז). העדה הסבירה כי אינה יכולה לחייב עדים להתייצב בתחנת המשטרה, אך נערכו פניות, שלא נענו (ת/7) או שהובילו לסירוב להגיע ולטענות כי האירוע אינו זכור (ת/9).

108. בהיבטים אלה, על אף חלופי הזמן, לא מצאתי כי נפגעה הגנת הנאשם. כפי שציינתי לעיל, לחלופי הזמן הייתה משמעות דווקא בהקשר נכונותם של העדים שהיו אמורים לחזק גרסת המתלונן, וייתכן ואף נצפו ב-ת/4 כמפלילים את הנאשם, למסור גרסה מסודרת.

109. הפגם המשמעותי שנפל בהליך החקירה הוא אי-איתור ותפיסת מצלמות האבטחה בזמן.

110. מטעם ההגנה הוגש מזכר, שנכתב על ידי שוטר בשם יואב שפיר, ולפיו: "בשיחה עם הקב"ט מסר כי המצלמות נשמרות בין 10-14 יום ואין רלבנטיות לאירוע" (נ/1). נזכר, כי השוטרת שהגיעה למקום ולא וידאה כי המצלמות יתפסו ותוכן יועתק לפני שיימחק והשוטרת עמר העידה כי "ודאי יש משמעות לעיתוי בקשת המצלמות".

111. האם מדובר בפגם העולה כדי קיפוח הגנת הנאשם ויש בו על מנת להקים ספק באשמתו?

112. אציין תחילה כי לא ברור כלל ועיקר כי המצלמה כוונה לרכב המתלונן וכי האירוע אכן תועד, ובפרט כאשר צוין ב-נ/1 העדר "רלבנטיות". גם אם המצלמה הייתה מכוונת לרכב המתלונן, הנאשם הרי אישר כי התקרב לרכב ואף החדיר אליו חלק מגופו, ולו חלקית, אם כי טען כי עשה כן על מנת להוציא את המפתחות. ועדיין, פנייתה המאוחרת של המשטרה בבקשה לקבלת תיעוד מצלמות האבטחה הובילה ליצירת חלל ראייתי משמעותי ולאפשרות כי ראייה משמעותית, אובייקטיבית, לא עמדה בפני בית המשפט בבואו להעריך את התמונה בכללותה.

113. "ככלל על בית המשפט להעדיף הרשעה על יסוד תשתית ראייתית רחבה על פני מינימום ראייתי נדרש, אשר על אף שהוא מאפשר הרשעה בפלילים הוא מותיר חללים ראייתיים בלתי רצויים ותחושת אי נוחות. לכן, מוטלת על המשטרה חובה לפעול לאיתורן של כל הראיות, שעשויות להיות רלבנטיות, הן למלאכת החקירה והן למלאכת הכרעת הדין (תפ"ח (מחוזי-ים) 21521-03-12 מדינת ישראל נ' ארנסט (26.2.2014)).

114. בעניין ארנסט שלעיל לא נתפס תיעוד מצלמות האבטחה. בית המשפט ציין כי לא אחת נתקל: "במצבים שבהם, ללא הסבר מספיק, לא נעשה ניסיון לתפוס צילומים של מצלמות אבטחה אשר קיומן היה ידוע למשטרה ואשר יכלו לתעד באופן פוטנציאלי אירועים עבריינים, בגינם הוגשו כתבי אישום. מצלמות אבטחה בבתי עסק, בבתי מגורים ובמרחב הציבורי הפכו זה מכבר לחלק בלתי נפרד מנוף חיינו, בעידן המודרני. למצלמות אלה יש חשיבות רבה בחקירות של אירועים פליליים, הן לצורך שימוש על ידי הרשויות החוקרות, הן ככלי בידי הסנגוריה לצורך עריכת הגנתו של הנאשם ומעל הכל, כראייה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לבית המשפט להגיע לחקר האמת. אובדן של תיעוד צילומי שנתפס בידי המשטרה או אי ניסיון להשיג תיעוד כזה, עשוי לטעמי, במקרים מתאימים, להיחשב כמחדל חקירתי חריף העשוי לכשעצמו, לעורר את הספק הסביר ממני זכאי הנאשם ליהנות".

115. שקלתי משמעות מחדל זה, ובעניינינו לא מצאתי, בהינתן מכלול הראיות בתיק, כי אי-תפיסת התיעוד מעוררת ספק באשמת הנאשם.

116. ראשית, על פניו, מדובר בראייה שהנאשם לא ביקשהמלכתחילה ולא עמד על חשיבותה, אלא רק במשפט עצמו. בניגוד לטענת ההגנה בסיכומיה (עמ' 59, ש' 26-27) הנאשם לא נשמע מזכיר בסרטון ת/4 קיומן של מצלמות. להגנה התאפשרה ארכה, לאחר הסיכומים, ונתנה אף ארכה נוספת, להצביע על מיקום אמירה זו בסרטון, אך השלמת טיעון בעניין זה לא הוגשה. אבהיר, כי אף אני לא שמעתי את הנאשם מתבטא במסגרת ת/4 בנוגע למצלמות.

117. דווקא האנשים שעמדו בסביבתו של המתלונן, אל מול הנאשם, נשמעו מציניים קיומן של מצלמות האבטחה, והמתלונן הוא שאומר, בסוף הודעתו, כשנשאל אם יש משהו שברצונו להוסיף: "יש מצלמות במקום". המתלונן לא רק שלא חשש מתיעוד כאמור, אלא הפנה את תשומת לב המשטרה לכך, ואף ציין שמותיהם של עדים נוספים לאירוע. לדברים משקל של ממש בבואנו לבחון משמעות אי-קבלת התיעוד, שכן עצם רצונו של המתלונן להסתמך עליו, מצביע על כך שככל שהיה קיים, היה תומך בגרסתו.

118. ועוד: בידי הנאשם היתה האפשרות לזמן לעדות את השומר במקום, לגביו הלינה ההגנה כי לא נכלל ברשימת עדי התביעה (עמ' 2, ש' 16-17). ניתן היה לפעול לאתר את המעורבים האחרים. בחירתו שלא לזמן לעדות מחזקת את המסקנה כי הנאשם הבין כי לא יסייע לו, ואף בה יש להפחית ממשקל השלכות אי-תפיסת המצלמה.

119. משכך, בהינתן העדויות שנשמעו בנוגע לאירוע, בחירות הנאשם בנוגע לניהול הגנתו, ורצון המתלון באיתור המצלמות ותפיסתן, על-אף תחושת אי-הנוחות הנובעת ממחדל המשטרה, אין מקום לקבוע כי התעורר ספק באשמת הנאשם.

התשתית המשפטית להרשעת הנאשם

120. הנאשם הואשם בעבירת תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק ובעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. אף כי עיקר המחלוקת בין הצדדים נגע לתשתית העובדתית, אדרש לעניין קצרות.

יסודות עבירת התקיפה

121. על פי הוראות סעיף 378 לחוק: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

122. הכאת אדם, באמצעות אגרופים, בפניו, ודאי עולה כדי הפעלת כוח, וכאמור, המתלון ציין כי מדובר במכות טעונות עוצמה. הנאשם הכחיש המיוחס לו, אלא שאדם מוחזק כמודע למעשיו, ומשהוכח כי אכן הכה את המתלון, פעמיים, יש להרשיעו בעבירה זו.

יסודות עבירת האיומים

123. למעט אי-הכחשת הביטוי "אני אזיין אותך" בחקירתו, במסגרת גרסאותיו שלל הנאשם כי השמיע באזני המתלון אמירות כי ירצח או יהרוג אותו. אני מעדיפה את גרסת המתלון גם בהקשר זה ויש לקבוע כי הנאשם השמיע האמירות המיוחסות לו בכתב האישום, ככל שהופנו כלפי המתלון, להבדיל מבנו.

124. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 עניינה במי ש"מאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו". בגדרה הרחב נכלל כל איום, בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות. היא כוללת יסוד התנהגותי - שיכול לכלול ביטוי מילולי או מעשה פיזי, יסוד נסיבתי כפול: "שלא כדין" ו-"על אדם" ויסוד נפשי- מודעות להתנהגות האסורה ולנסיבות וכוונה לאיים. התוצאה אינה חלק מיסודות העבירה, אלא יש לבחון האם לעיני המאיים עמדה מטרת הפחדת המאויים או הקנטתו ולחילופין לברר האם צפה, בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, כי הביטוי עלול להפחיד או להקניט את המאויים. בחינת האיום היא אובייקטיבית, במשקפי אדם מן הישוב בנעלי המאויים, בנסיבותיו ובנתוניו (רע"פ 2038/04 **לם נגד מדינת ישראל** (4.1.2006)).

125. היסוד העובדתי הוכח בדברי המתלון. האמירות כי הנאשם ירצח את המתלון ויהרגו ודאי מגיעות כדי איום בפגיעה שלא כדין בגוף ובחיים, קל וחומר כאשר הנאשם משמיע תוך צרחות (עמ' 6, ש' 1) לאחר שהנאשם מכניס גופו לרכב המתלון, התנהלות מאיימת כשלעצמה.

126. הביטוי "אזיין אותך" הוא אמנם ביטוי שחומר פחותה ומשמעותו אינה ברורה מאלה. בנסיבות עניין זה, על רקע התנהלותו הכוללת של הנאשם, לרבות הרמת הקול והשמעת יתר האמירות בסמיכות-זמן, עולה אף הוא בגדר איום ממשי. להתרשמותי, העובדה כי הנאשם הילך בין הטיפות, אישר ולא אישר השמעת ביטוי זה, מלמדת כי היה מודע לכך כי אין מדובר בקללה, וודאי שנסיבות העניין אינן מאפשרות לקבוע כי ביטוי זה נאמר בהקשר יחסי אישות.

כפי שנקבע בעניין **אבשלום** בעניין ביטוי זה: "דא עקא שלפנינו אכן איום, אמנם - בחינת מטאפורה בה רב הנסתר על הגלוי, איום שכזה מכון מתח אצל המאויים שהרי, לכאורה, מקופלת בגדרו ההבטחה לגרימת נזק ממשי, פיזי או אחר, באופן הזורע מורא וחשש בלב האדם הסביר" (ראו ת"פ 3021/07 (מחוזי י-ם) **מדינת ישראל נ' אבשלום**, פסקה 18 (2.3.2009); ערעור הנאשם - נדחה (ע"פ 8146/09 **אבשלום נ' מדינת ישראל** (8.9.2011);

ראו גם רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (16.3.2005); ת"פ (שלום ת"א) 56472-07-15 מדינת ישראל נ' גולפייגן (7.3.2018).

127. המתלונן אמנם לא נשאל בנוגע להשפעת אמירות הנאשם עליו, ואף ציין מיוזמתו כי לא סבר שהנאשם "ילך הביתה ויביא אקדח". נצא, לצורך דיון תיאורטי בלבד, מתוך נקודת הנחה שאינה סבירה ואינה מקובלת עלי, גם לאור דברי המתלונן כי בעת הגעת השוטרת בן אלי למקום היה "בטראומה", כי אמירות הנאשם, בצירוף התנהגותו, לא השפיעו על המתלונן ולא גרמו לו לחשש ולפחד. ועדיין, יש לקבוע, כי בסיטואציה שנוצרה כל אדם בנעלי המתלונן, ודאי היה מפחד, מפחד מאוד וכי הנאשם צפה, בדרגת הסתברות קרובה לוודאי, כי המלל שהשמיע, בצרחות, שדי בו כשלעצמו להטיל אימה, עם התנהלותו האלימה יוביל לחשש משמעותי בלב שומעו.

סיכומם של דברים

128. הנאשם מורשע בעבירת התקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק בכך שהכה את המתלונן, פעמיים, במכות אגרופ. הנאשם מורשע בעבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק בכך שהשמיע בפני המתלונן את הביטויים: אני ארצח אותך; אני אזיין אותך. כפי שצוין לעיל, הנאשם מזוכה מהשמעת ביטויי האיום כלפי בנו של המתלונן.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים